SKAUTU

AIDAS

1937. III. 25 6

Aleliuja...

Varpų toks linksmas gaudesys į dangų plaukia,
Į tolumas ten okeanų mėlynųjų,
Ir viskas, viskas, viskas svaigulingai šaukia,
Visur tik skamba: „Aleliuja, Aleliuja“ . . .
Širdis pilna laimužės neišpasakytos —
Norėčiau melstis, verkt ir juoktis, iš tikrųjų,
Norėčiau plaukt su debesėliais švento ryto
Ir vis giedoti: „Aleliuja, Aleliuja“ . . .
Norėčiau dangų, žemę — viską išbučiuoti,
Džiaugsmų aidais paklyst už plotų tolimųjų,
Tą šventą rytmetį laimužę išmatuoti
Ir vėl kartoti: „Aleliuja, Aleliuja“ . . .

Jurgis Strakšys.

Lietuvos skautes-tus Velykų Švenčių proga sveikina:

ŪKIO BANKAS
AKC. B-VĖ „METALAS“ ir
AKC. B-VĖ „PALEMONAS“

Centralinė Lietuvos Pieno Perdirbimo Bendrovių Sąjunga
„PIENOCENTRAS“

LIETŪKIS

ŽEMĖS BANKAS

D-ras Gylys

„Lietuvos Philips“ Akc. B-vė

Akc. „URMAS“ B-vė

Cukrus stiprina žmogaus sveikatą, užtat labai reikalingas visiems, ypač vaikams ir jauniesiems.

CUKRUS DUODA JĖGOS

Vartodami cukrų savo gamybos, mes ne tik keliame sveikatingumą, bet prisidedame ir prie savo krašto gerovės kėlimo.

Lietuvos cukraus fabrikų savininkas
Akc. „LIETUVOS CUKRUS“ B-vė
Kaunas, Vytauto prospektas 33
Telefonai: 22262, 22505, 23554.

75 litai
mokančiam piešti. Skaityk Sk. Aido 105 psl.

SKAUTŲ AIDAS

Įsteigtas 1923 m. kovo mėn. 15 d.

— LIETUVOS SKAUTŲ IR SKAUČIŲ LAIKRAŠTIS —
Kaštuoja: visiems — 5,— lt. (metams), skautams — 4,— lt., pask. nr. 30 ct.

Redaktorius ANTANAS SAULAITIS

Leidėjas LIETUVOS SKAUTŲ SĄJUNGA

Spausdina „VILNIAUS“ sp. Kaune, Nepriklausomybės a. 4a, telef. 2 07 26

Redakcija ir administracija:
Kaunas, Nepriklausomybės aikštė 4. Telefonas 2-65-34.
Redakcija rankraščius taiso savo nuožiūra, jų nesaugo ir už skelbimų turinį neatsako.

6 (177) nr. / Kaunas, 1937 m. kovo mėn. 25 d. / XV metai

ŽIEMAI IŠKELIAUJANT.

Liki sveika, žalia eglaite,
Aš iškeliauju jau į šlaurę:
Nepuošiu tavęs balta skraiste:
Išlėks ir jos iš kur atėję.
Tepuošia mišką palapinės,
Aukštai iškilusios trispalvės,
Maži skautukai raudonšlipsiai
Ir visi kiti margaspalviai.
Žaliuokit vėšlios miško eglės,
Dainuokit dainą begalinę,
O jums pritars skautukų dainos,
— drauge lakštutės sutartinė.
Kai paskutinis dūmas kils į dangų
Ir graudi giesmė nuskambės;
Nusvirkit žalios eglių šakos,
Siūbuokit dainą — „labos nakties“.

K. Korsakas.

BROLIJOS vietovių VADAI — tuntininkai ir vietininkai

Čia nėra Rokiškio tunto tuntininko, kurio pareigas eina rajono vadas vyr. sktn. **Rozmanas,** ir Šiaulių t. tunt. vyr. sktn. **K. Ubeikos,** sąjungos garbės teismo pirmininko, kurių fotografijos bus įdėtos specialia proga.

Psktn. **V. Makrickas,**
Alytaus t. tunt.

Sktn. **P. Andrejauskas,**
Biržų t. tunt.

Sktn. **E. Korzonas,**
Jurbarko v. viet.

Sktn. **K. Dineika,**
Kauno Pilies t. tunt.

Sktn. **J. Mašiotas,**
Kauno Aušros t. t.

Psktn. **J. Eidukas,**
Kauno Šančių t. t.

Psktn. **A. Tylenis,**
Kėdainių t. tunt.

Sktn. **V. Lesniauskas,**
Klaipėdos t. tunt.

Sktn. **P. Labanauskas,**
Klaip. uosto t. t.

Psktn. **L. Klemas,**
Marijampolės t. t.

Psktn. **H. Bucevičius,**
Mažeikių t. tun.

Psktn. **J. Vainauskas,**
Pagėgių v. viet.

Vyr. sktn. **K. Grigaitis,**
Panevėžio t. tunt.

Sktn. **L. Radvila,**
Raseinių t. t.

B. Jurkša,
Seinų t. tunt.

Psktn. **V. Liulevičius,**
Šakių v. viet.

Psktn. **St. Rudys,**
Švėkšnos v. viet.

Psktn. **J. Jakubonis,**
Tauragės t. tunt

Psktn. **S. Sidabras,**
Telšių t. tunt.

Sktn. **B. Kliorė,**
Trakų v. viet.

Sktn. **J. Jasinevičius,**
Ukmergės t. tunt.

Psktn. **J. Aleksa,**
Utenos t. tunt.

Sktn. **V. Matulionis,**
Vilkaviškio t. t.

Psktn. **Pr. Gipiškis,**
Zarasų v. viet.

Sktn. **J. Kirlys,**
Žagarės v. viet.

LTSR valst. respublikinė biblioteka

JAUNOJI SKAUTĖ

BRANGI SESE,

Tu įstojai į skaučių seseriją, kad turėtum geresnių progų tobulėti, kad, naudodamos skautybės metodu, vispusiškai augtum ir tvirtėtum.

Pirmiausia rūpinamasi tavo dvasine puse, tavo būdu.

Koks gražus skautės gyvenimas. O koks yra mums kiekvienai žavingas, kada mes visa savo jaunyste, visa širdimi persiimame skautiška dvasia, kada mūsų didieji siekimai ir smulkūs kasdieniniai darbeliai yra globojami tikros skautiškos dvasios.

Visa mūsų seserija yra taip suorganizuota, kad mes vis daugiau turėtumėm progos tobulėti, kad mums būtų ko daugiausia padėta, pamokyta.

Štai dar viena naujiena, kuri šia prasme mums brangi: greitai sulauksime lietuvių kalba pirmojo skaučių vadovėlio — SKAUTYBĖ MERGAITĖMS, kurį parašė pats skautybės organizatorius.

Knygą, vyriausios vadijos pakviesta, ruošia sesė psktn. A. Saulaitienė.

Ši knyga bus dar vienas didelis žingsnis pirmyn.

SUSIDOMĖKIME.

Vyr. seserijos vadija per Anglijos skaučių org-jos užsienio skyriaus vedėją, ponią Mark Kerr, gavo dviejų Anglijos skautininkių, 1933 m. buvusių Lietuvoje, laišką, kurį čia dedame:

LIETUVOS VYRESNĖMS SKAUTĖMS IR SKAUTĖMS.

Brangiosios skautės,

Mes esame dvi anglės skautininkės, 1933 m. turėjusios laimės „Calgaric'u" su Šefais aplankyti jūsų nuostabų kraštą.

Mes norime pareikšti jums savo dėkingumą už visą tą malonumą, kurį mes gavome, ir už visus tuos laimingus prisiminimus, kurie nuo to laiko pasiliko mumyse.

Mes aukojame knygos premiją tai skautei ar vyresnei skautei, kuri atsiųs mums geriausią rašinį (anglų kalba) tema „Christmas Customs in my Homeland" (Kalėdų papročiai mano šalyje).

Rašiniai turi būti mums atsiųsti viršuj nurodytu adresu ne vėliau š. m. gegužės mėn. 1 d.

Vardas, pavardė, amžius ir draugovė šio konkurso dalyvės turi būti aiškiai užrašyta ir prie to rašinio pridėta. Neužmirškite pažymėti savo namų adresą! Taip pat prašom pridėti savo jau skaitytų angliškų knygų sąrašą. Įsidėmėkite, kad tas rašinys turi būti parašytas anglų kalba! Tai mums palengvins išrinkti knygą atsižvelgiant į laimėtojos kalbos žinias.

Mes lauksime daugelio atsiliepimų iš jūsų.

Jūsų nuoširdžios draugės
Mary Willcox ir
Ina Chester.

Vyr. Seserijos Vadijos pastaba:

Susidomėjusios šiuo konkursu skautės minėta tema parašytus rašinius siunčia per vyr. seserijos vadiją (Kaunas, Nepriklausomybės a. 4 nr.).

ATSIŠAUKIMAS.

Sesės skautės! Skautų Aide yra vietos visiems — skautams ir skautėms. Ir mes čia turime savo skyrių — skaučių skyrių, kur galime rasti šį tą sau, na, ir save parodyti. Taigi visos, kurios plunksną valdome, kurios turime gerų ir gražių minčių, kurios rūpinamės skaučių seserijai ir apskritai skautėms aktualiais reikalais, kurios ką pastebėjome, išmokome, kas ir kitoms įdomu ir reikalinga ir t. t. ir t. t., — visos susitinkame Skautų Aide! Jis, tasai mūsų skyrius, bus toks, kokį mes jį padarysime. Padarykime jį tokį, kad ir mums ir kitoms būtų ten jauku, įdomu ir naudinga!

Rankraščius reikia rašyti vienoje lakšto pusėje, švariai, pabaigoje parašyti savo vardą ir pavardę ir nurodyti adresą.

Redakcijos adresas yra toks:

Skautų Aido red., Nepriklausomybės aikštė 4. Kaunas.

Laukiam!

PADĖKA.

K. C. T. II-os vyr. skaučių dr-vės vardu tariu skautiškai nuoširdų dėkui III-čios gimnazijos p. direktoriui Rukšai už malonų leidimą pasinaudoti sale, skautn. Šarauskienei, paskautn. Gimbutienei, generolui Daukantui ir visoms sesėms ir broliams, atsilankiusiems į mūsų suruoštą I tarpdraugovinį literatūros - meno vakarą. Dėkoju visiems dalyvavusiems programoje, o taip pat ir broliams vileišiečiams, nors nedalyvavusiems, tačiau mus nuoširdžiai pasveikinusiems ir palinkėjusiems pasisekimo.

Vyr. skilt. **K. Chmieliauskaitė,**
draugininkė.

KAIP GLAISTYTI.

Išskalbėm baltinius, išdžiovinom, dabar reikia glaistyti (prosyti). Ir to gero išmoksi, jeigu nenusibos paskaityti, kas čia parašyta.

Šilkinius ir medvilninius daiktus prieš glaistydama apipurkšk šaltu vandeniu, ir kietai suvyniok, kad vanduo lygiai persisunktų.

Krakmolintus daiktus gali apipurkšti šiltu vandeniu, tada jie ilgiau palieka kieti.

Glaistymui patiesalą pasidaryk iš senos paklodės. Sulankstyk ją kelis kartus ir padėk ant stalo. Po ja gali dar padėti kokį vilnonį daiktą, skarą ar kokią seną kaldrą.

Glaistytuvas turi būti švarutėlis, todėl prieš glaistydama nutrink jį su „Ata" arba „Sidol", žinoma, tik jo apačią.

Pašlapink pirštą ir užgauk glaistytuvo apačią, jeigu čirkš, ir pasiliks maža, rūku aptraukta, dėmelė, jis geras, jeigu dėmelė bus didelė, jis per šaltas, jei dėmelės visai neliks, jis per karštas. Medvilnė glaistoma iš tikros pusės, jei ji išsiuvinėta — iš blogosios pusės, kad raštas gražiau atsispaustų. Spalvotos medvilnės negalima tokiu karštu glaistytuvu glaistyti, kaip baltos.

Vilnonėms medžiagoms naudok šaltesnį glaistytuvą. Vilną glaistyk iš blogosios pusės. Vilnonių nertinių geriausia visai neglaistyti. Šilkinius gali glaistyti, bet ne šlapius, nes jie tysta.

Glaistydama šilkinį rūbą, apsižiūrėk, ar tavo glaistytuvas ne per karštas.

Glaistydama bliūzelę, pirma iš abiejų pusių išglaistyk manketus ir apykaklę, žiūrėk, kad rankovėse nebūtų kampo. Pirma vieną bliūzelės pusę išglaistyk, paskui kitą, žiūrėk, kad jau išglaistytoji pusė negautų naujų raukšlių.

Šilkines spalvotas medžiagas, taip pat išsiuvinėtas, reikia glaistyti iš blogosios pusės.

Sveikiau, ir tau, sesut, ir rūbam, jei po glaistymo nekabinsi rūbų spinton, bet pirma pavėdinsi.

Dar šis tas apie dėmių išvalymą. Taukų dėmė vilnonėj medžiagoj: uždėk sugeriamo popieriaus ir prosyk, kol dėmės nebus.

Arbatos, kavos ir kakao dėmės gali nuplauti virintu, dar šiltu, vandeniu.

Vaisių ir vyno dėmės: plauk druskos vandeniu, jeigu dėmė nesena. Kai dėmė senesnė, plauk atvirintu vandeniu, jeigu neišeina, patrink boraksu. Gali ir citrina patrinti.

Rašalo dėmes gali išvalyti citrina.

Kraujo dėmės pašalinamos mirkant druskos vandeny.

Pelėsių dėmes galima pašalinti laikant supelėjusį daiktą saulėj. *J. J.*

KELIONĖN.

Ieškau įdomaus bendrakeleivio su nuosava baidare kelionei Lietuvos vandenimis. Rašyti „Skautų Aido" administracija. „Klajūnei".

SKILTIES KAMPELIS

Veda **Pilkoji Pelėda.**

Trumpą straipsnelį — apie GEGUČIŲ SKILTĮ ir SKILTIES DVASIĄ — ir VIENĄ ŽAIDIMĄ šį kartą įdedam iš naujosios skaučių knygos SKAUTYBĖ MERGAITĖMS. (Šią knygą galite pigiai įsigyti, skaityk 140 pslp.).

GEGUČIŲ SKILTIS.

Šarka yra įkyrus, akiplėšiškas paukštis, turi nemalonų tarškantį balsą ir mėgsta svetimus daiktus. Ji padaro daugiau žalos, kaip naudos, savo gyvenime. Kitas paukštis su klykiančiu balsu ir margomis plunksnomis yra povas. Pasitaiko šarkų ir povų žmonių tarpe, bet skaučių eilėse jų nerandama. Gegutė taip pat labai savotiškas paukštis. Ji panaši į vanagą ir į balandį, ir nežinai, ar ji labai drąsi ar labai taikinga. Ar šiaip ar taip, ji praneša kitiems apie save ir dažnai kukuoja. Bet gegutė tingi ir jai nerūpi susisukti lizdą, kaip kiti paukščiai kad daro. Ji nulekia ir padeda savo kiaušinius į svetimus lizdus — apgaulingu būdu, nes dažnai pritaiko savo kiaušinius prie kitų kiaušinių lizde — ir užkrauna visą rūpestį mažyčiais kitiems. Palikusi paukščiukus vienus, gegutė išskrenda į šiltuosius kraštus. Iš tiesų, ji nemaža apgavikė, nes pamėgdžioja kitus ir kurį laiką daug apie save kalba, bet nieko gero nepadirba.

Yra buvę netikrų skaučių, kurios pasipuošė mūsų uniforma, prisisegė tokius pat ženklus, pasikraipė šiek tiek, bet niekuomet nesuprato tikros skautybės dvasios ir, neatlikusios jokių skautiškų darbų, įsigijo gegučių vardą.

SKILTIES DVASIA.

Taigi, nepriklausyk gegučių skilčiai ir nebūk šarka.

Jei esi tokia skautė, kokia norėčiau, kad būtumei, dėsi visas pastangas, kad tavo skiltis būtų geriausia visoje draugovėje ir tu pati geriausia skautė skiltyje — tvarkingiausia, darbščiausia, vikriausia ir laimingiausia. (Neduočiau nė penkių centų už tave, jei nebūtum linksma ir nesišypsotum).

Skilties pokštai

1. Drama švyturys.

Šiam pokštui reikalingi 6 vaidintojai: švyturys, švyt. sargas, sargo duktė, sargo dukters sužadėtinis, niekšas ir gydytojas.

Ateina švyturys. Jis sustoja scenos vidury, vienoje rankoje laiko elektros lempelę, aukštai pakeltą virš galvos; antrą ranką prispaudžia prie šono. Švyturys turi 7 aukštus, todėl reikia 7 kartus apeiti apie jį, kol patenki į patį viršų.

Pasirodo sargas ir sunkiais žingsniais lipa į bokštą. Jis nepastebi, kad piktadaris slenka jo pėdomis; užlipęs į viršutinį kambarėlį ir pažiūrėjęs pro išsivaizduotą langą, atsisuka ir akis į akį susiduria su persekiotoju. Įvyksta kova, kurią jaunesnysis laimi. Apiplėšęs savo auką, piktadaris greitai nubėga laiptais į apačią.

Ateina linksmoji sargo duktė. Šokdama ir dainuodama ji lipa laiptais, kol užeina į kambariuką ir pamato tėvą, gulintį ant grindų. Ji klykia, nubėga į apačią ir velka savo sužadėtinį už rankovės į viršų, pažiūrėti, kas įvyko.

Sužadėtinis, pamatęs uošvį, bėga gydytojo šaukti. Gydytojas apžiūri kūną ir gestais parodo, kad jame nebėra gyvybės (pučia į sargo veidą ir žiūri į veidrodį). Iš apačios atneša neštuvus ir visi neša sargo lavoną žemyn.

Žmogžudys, pasislėpęs už medžio, viską mato. Jis gailisi savo blogo darbo, laužo savo rankas ir peša plaukus. Pagaliau dar kartą užbėga į švyturį ir iššoka pro langą.

Šio pokšto pasisekimas pareina nuo to, kaip atskiri vaidintojai lipa į bokštą. Kad būtų dar juokingiau, užmuštas sargas gali ištiesti kojas tokiu būdu, kad kiekvienas turi lipti per jas.

2. Čia per daug ginčijamasi.

Trys ūkininkai — 70, 80 ir 90 metų amžiaus — sėdi kambarėly, rūkydami ilgas pypkes ir gerdami alų iš didelių bokalų. Kampe stovi senoviškas laikrodis (aukšto ūgio skautas, iki kaklo įsisupęs paklodėn, linguojąs galva) ir balsiai tiksi.

Karvė (2 skautai) praeina pro langą ir „jauniausias“ ūkininkas sako:

— Ar matei Meškio karvę praeinant pro langą?

Laikrodis tiksi dar balsiau. Už valandėlės antrasis ūkininkas sako:

— Tai visai nebuvo Meškio karvė.

Vėl laikrodis balsiai tiksi.

Tada seniausias ūkininkas triukšmingai pastato savo bokalą ant stalo, paima lazdą ir svyruodamas išeina, pasakęs šiuos žodžius:

— Čia per daug ginčijamasi. Einu namo.

Ūkininkai kalba tarmiškai; apie jų amžių publikai pranešama iš anksto.

3. Nakties iškyla.

3 iškylautojai ateina į sceną ir pradeda įsikurti. Jie nešasi įvairių įvairiausių nereikalingų daiktų — skėčių, dulkėms šluostyti plunksnų, šepetį, šluotą, žiurkėms gaudyti spąstus, paukščio narvelį, didelių priegalvių ir p.

Vargdami iki prakaito, jie bando užkurti ugnį, bet visiškai nesiseka. Tada atnešamas didelis indas su užrašu „žibalas“ ir pilamas ant ugnies. Visi pučia kiek galėdami ir išsitepa veidus (rankomis).

Po to iškylautojai pastato palapinę, vienas pririša, kitas atriša, vienas stato, kitas griauna, kol pagaliau palapinė šiaip taip laikosi. Visi trys karžygiai palenda po palapine, norėdami numigti, bet įsipainioja ir palapinė sugriūva ant jų galvų. Po ilgokos kovos matyti tiktai kojos, kurios kyšo lauk ir pagaliau tyla pertraukiama balsiu knarkimu.

4. Pirmosios pagalbos pamoka.

Skiltininkas duoda kiekvienam skautui trikampę skarelę ir paaiškina, kad svarbiausia taisyklė yra turėti švarius bintus. Tada vienam skautui skarelė iškrinta iš rankų ir jis, norėdamas ją pakelti, užmina ant jos. Kitas blizgina sau batus, trečias sluosto veidą, tuo tarpu mokytojas visai ramiai aiškina švaros taisykles.

Pagaliau kiekvienas turi ką nors bintuoti ir padaro didžiausias nesąmones. mokytojas tačiau nuoširdžiai gėrisi savo mokinių darbais.

Po praktikos eina egzaminas žodžiu.

1 klausimas: — Kas daryti su apalpusiu?

Atsakymas: — Gaivinti jį. (Mokyt.: — Gerai!).

2 klausimas: — Kas daryti, jeigu galva smarkiai pramušta?

Ats.: — Uždėti garsvyčių ant nugaros. (Mok.: — Puiku).

3 klaus.: — Kas daryti su lūžusia koja?

Ats.: — Nušauti ją.

4 klaus.: — Kaip elgtis su nudegimo žaizdomis?

Ats.: — Užpilti vandens.

5 klaus.: — Kas daryti, jei šuo įkanda?

Ats.: — Įkąsti šuniui.

6 klaus.: — Kaip paaiškinsi galvos skaudėjimą?

Ats.: — Neaiškus jausmas smegenyse.

Įneša ligonį ir pradeda jį visaip bintuoti (užriša burną ir p.). Pagaliau atsiranda 2 lazdos, vartojamos kaip neštuvai. Ligonis paliekamas ant grindų ir jam balsiai šaukiant: „Pamiršot mane! Pamiršot mane!“, visi kiti išeina iš scenos.

VIENAS ŽAIDIMAS.

Štai žaidimas, kuris lavina skautes signalizuoti.

Gali žaisti apie dvylika skaučių. Kiekviena skautė pasirenka Morzės abėcėlės raidę. Ta raidė (rašalu aiškiai parašyta kortelėje) prisegama prie skautės krūtinės. Po to skautės sustoja pusračiu (tarpai nustatomi pagal žaidžiančių gabumus), vadovė palieka viduryje, kad visos ją matytų. Tada vadovė perduoda dvi raides — pavyzdžiui A ir P — ir skautės, pasirinkusios šias raides, mainosi vietomis. Aišku, kad kiekviena skautė turi būti labai atydi. Jai duodamos penkios „gyvybės“. Paskirtam laikui pasibaigus, laimi ta, kuri mažiausiai „gyvybių“ prarado. Be abejo, kalbėti žaidimo metu visiškai uždrausta. Vadovė turi žiūrėti, kad visos skautės turėtų vienodą skaičių progų pasikeisti vietomis. Nereikėtų žaisti per ilgai, ir nereikėtų dalyvauti daugiau kaip dvylika skaučių, nes tada sunku visas įtraukti. Šis žaidimas moko skautes skaityti; susikaupti ir budėti. (Susikaupimas per daug nevargina, nes pertraukiamas, kai žaidėjos keičiasi vietomis).

Iš kn. **Skautybė Mergaitėms.**

A. A. MOKYT. ZOFIJA OBOKEVIČIENĖ.

Šaltą sausio 22 dieną, eidama motinos pareigas, atsiskyrė su šiuo pasauliu Vabalninko Vaidevučio draugovės draugininkė a. a. mokyt. Z. Obokevičienė. Rodos, taip neseniai visos kartu džiaugėmės. Tačiau dabar — liūdim. Skaudi žinia pakirto mūsų džiaugsmus ir suvilgė ašaromis blakstienas.

A. a. mokyt. Z. Obokevičienė gimė 1907 m. birželio 2 d. Ramygalos valsč., Naujadvario kaime, ūkininkų šeimoje. Pradžios mokslą ėjo Ramygalos vidurinėje mokykloje. O 1928 metais baigė Kaune mokytojų seminariją, ir tais pačiais metais rugp. m. 11 d. persikėlė į Vabalninką dirbti mokytojos darbo.

Čia susipažino su skautų ideologija ir 1934 m. stojo į mūsų organizaciją, iš karto eidama skiltininkės pareigas. Bet vėliau buvo paskirta Vaidevučio draugovės draugininke. Visur ir visada buvo pirmutinė, su šypsena lūpose...

Bet žiauri mirtis nutraukė visa, ir sausio 25 d., apraudojant giminėms, artimiesiems, kolegoms mokytojams, skautams ir šauliams, Ramygalos miesto kapuose išdygo naujas kapas. Amžiną atilsį duok jai, Viešpatie! Liūdinti sesė.

A. A. ST. UNGUREVIČIUTĖ.

1937.II.9 d. visai netikėtai išsiskyrė iš skaučių šeimos tarpo jauna, linksmutė, energinga Klaipėdos skaučių tunto Jūratės dr-vės skautė a. a. Stasė Ungurevičiutė.

Ji gimė 1920 m. balandžio m. 23 d. Lietuvos sostinėje Vilniuje.

Į skautų organizaciją įstojo 1931 metais Klaipėdoje. Kaip pavyzdinga, gera skautė, 1936 m. buvo pakelta į paskiltininkės laipsnį.

Iki pat mirties dirbo su jaunesniaisiais skaučiukais, eidama jų skiltininkės pareigas.

Liūdi Klaipėdos tunto skautės-ai, netekę savo gerosios sesės!

A. A.

A. A. STUD. VYTAUTAS TAUJANSKAS.

1937 m. vasario m. 9 d. mirė Klaipėdos ped. inst. stud. skaut. dr-vės skautas Vytautas Taujanskas.

A. a. Vytautas gimė 1916 m. Truskavos miest., Panevėžio apskr.

1928 m. baigė Pagirių pr. m-lą ir įstojo į Šėtos vidur. m-lą. Persikėlus tėvui vargonininkauti į Alytų, Vytautas įstojo į Alytaus gimnaziją, kurią 1936 m. baigė.

Jausdamas pašaukimą būti mokytoju, rudenį stojo į pedag. institutą Klaipėdoje. Kaip pats rašo savo curriculum vitae: „Pamatęs, kad turėsiu plačią dirvą savo pašaukimui baigęs Ped. Institutą, nutariau stoti į jį ir tapti pavyzdingu pedagogu".

Bet... likimas kitaip lėmė. Neišsipildė jo troškimai. Vos studijavęs 4 mėn. persiskyrė amžinai su šiuo pasauliu.

Atvažiavęs institutan, tuojaus įstojo į skautų dr-vę, kurioje spėjo pasižymėti, kaip sąžiningas, malonus, nuoširdus ir labai kuklus skautas.

Giliai liūdi draugovė, netekusi savo mylimo brolio Vyto, kurs daug daug norėjo duoti Dievui, tėvynei ir artimui.

Ramiai ilsėkis, broli Vytai, gražiosios Dainavos žemelėje!

Vl. Triponis.

A. A. EUGENIJUS KAMSKIS.

Kokia baisi ir žiauri yra mirtis. Dažnai pačiame gyvenimo pavasarį netenkame žymios dalies geriausių tėvynės pionierių.

Ir mūsų Joniškio skautus š. m. vasario m. 4 d. ištiko didelė ir skaudi nelaimė. Iš mūsų, jau ir taip ne per didžiausios šeimos, negailestingoji mirtis išrovė brangų mums brolį ir draugą Eugenijų. Liūdnai kaukiąs šaltas žiemos vėjas, neša po plačias apylinkes liūdnus varpų garsus, kartodamas mirė, mirė, mirė... Jis mirė, lyg gėlelė, ankstyvos šalnos pakąsta, pačiame

savo jaunume, pačiame žydėjime, vos 20 metų sulaukęs.

Į skautų eiles jis įstojo 1932 m., ėjo atskiros miesto skautų skilties paskiltininkio pareigas. Sirgo jis jau nuo seniau, nors ir gydėsi, bet jo silpna sveikata ligos nenugalėjo. Buvo išvežtas į Šiaulių ligoninę, tikėjosi iš jos grįžti, vėl kartu dirbti, tačiau jo svajonės nebeišsipildė... Ligoninėje apleido šį pasaulį.

Eugenijaus kūnas šiauliečių skautų buvo išlydėtas į Joniškį, kur, dalyvaujant giminėms, jį mylėjusiems skautams ir skaitlingai visuomenei, buvo palaidotas. Ant naujai supilto mūsų mylimo brolio kapo sudėta net šeši vainikai.

Su tikru liūdesiu žengiam paskui tavo, Eugenijau, karstą, tvirtai tikėdami, kad tu mums rodei pavyzdį. Pavyzdį darbo ir meilės artimiesiems. Tavo asmenyje mes nustojome ne tik pavyzdingo skauto, bet ir malonaus, nuoširdaus draugo.

Ilsėkis, brangus broli ir drauge, amžinoje ramybėje, tegul bus lengva Tau Lietuvos žemelė!

Vyr. skltn. P. Paulauskas.

Paskutinis budėk

(A. a. Stasei Ungurevičiutei atminti).

Nebenuaust Tau, sese, burių,
Ir juostos tūkstančio spalvų.
Apklotas žemėms kūnas guli,
O siela žaidžia virš dausų.

Su ratais Grigo, žvaigždėms lydint,
Ligi antrų gaidžių važiuoji.
O mėnuo šypsos pasipiršęs,
Kad būsi nuotaka pirmoji.

O šič prie kapo eglės rymo,
Jos kužda, meldžias už Tave.
Sužiurę kryžiai akmeniniai,
Tarytum, klausia, kas gi čia?

Nebenuaust Tau, sese, burių,
Ir juostos tūkstančio spalvų.
Į paskutinį Tavo žodį
Aš atsakysiu — Vis budžiu!

Klaipėdos Jūrų skautas
Jonas Pova.

KRISTUS KĖLĖS

ALELIUJA! ALELIUJA!

Dainos pradžia

Švelniai kažin kas beldžiasi. Kažin kas jau kelia žemę. Ir melsvo oro spinduliai kartu su saulės kaspinais pradėjo juoktis ir ėmė rėkauti šilai.

— Ar girdi?

Pavasaris už kalnų jau šūkauja. Jau ateina jis, ateina pavasaris toks džiugus, toks kvapnus, ateina per miškus, girias, per upes ir ežerus, per klonius ir slėnius pavasaris ateina skauto širdin.

Upeliūkščiuose ledai ir Nemune kartu jau sako sudiev!

— Iki pasimatymo... Sudiev, Lietuva, keliaujam į tolimas šalis, kur saulės nėra, nes čia mums jau bus per šilta — atsisveikina ledai.

Šilku apjuosta žemė, ir muslino šydu pridengtos pievos ir vieškeliai.

Skaute!

Jau laikas į girias, jau metas bus keliauti į ošiančius gojus ir slaptingus liūnus.

Skaute!

Jau greit žydės (o gal jau žydi) pirmoji pavasario pranašė — žibutė. Tu ją pamatęs susapnuosi, tu ją pastebėjęs suriksi džiaugsmo lūpomis ir šoksi prie jos.

Tu, skaute, jos neraškyk.

Tu linksminkis, juk pavasaris!

Va, žiūrėk, jau pasipūtę pumpurėliai, jau apvilktos medžių šakelės baltais vatos pūkeliais. Jau daina pasklido šile, jau chorai paukščių koncertuoja, o saulė, lyg operos pakilusi uždanga, taip juokauja, taip vilioja, taip kviečia:

— Į laisvę, į mišką, ten gersim beržo sulą, ten šūkausim, ten šauksim ir kelsime pavasarių prie laužų puotas.

Skaute!

Ką sako tavo širdis? Ji plasnoja laimės spinduliuose, ji geria geltoną saulės siropą, ji kartu su paukščiais gieda, dainuoja.

O, vis dėlto pavasaris!

Skaute!

Tėvynės laukuose atgimusi dvasia nudažys liūdnas gaidas himnai ir kaštonų keliamos baltos taurės — piramidės.

Skaute!

Pavasaris! Ar tu atjauti, ką reiškia skautui pavasaris? Įsiklausyk savo širdies, savo vidujo balso. Tu matai, kas plasnoja, kas skrenda, ten kur tai toli, aukštai, tai lengvutėliai vatos gabaliukai, lengvapūkiai debesėliai.

Skaute!

Ir vis dėlto pavasaris jau čia!

Daina. Juokas ir ružavi veidai!

Pavasaris jau čia! Ir pasipils žiedų marios ir snigs vyšnių žiedai ir languose kvapus nektaras, kaip medaus sklidinos taurės, skįdinos gamtos meilės — džiugins.

Alg. Uosis.

Mano linkėjimai jaun. skautams

Pavasariškas džiaugsmas
jūsų gyvenimo žingsnius telydi,
Pavasariško džiaugsmo
tebūnie jūsų siela kupina,

Pavasarišku džiaugsmu
jūsų auksiniai šypsniai težydi,
Pavasariško džiaugsmo
jūsų lūpose teskamba daina.

Vilkiukas.

Sveiki, kupini džiaugsmo Kristaus Prisikėlimo Šventėse!

Sąjungos, Brolijos ir Seserijos Vadovybės
ir
Skautų Aido redakcija ir administracija

Skautų laužo daina

Liepsnos, kilkite aukščiau —
Giedrą dangų pamačiau.
Dek smagiausiai, skauto lauže!
Laužas niurų ūpą gniaužia
Ir išgiedrina jausmus.
Laužas viltimis duosnus.
Fiu-fiu-fiu-fiu-fiu-fiu-fiū,
Kad man linksma, tai švilpiu.
Kilkit, kibirkštys, aukščiau —
Žydrą dangų pamačiau.
Skauto lauže, dek smagiausiai!
Kibirkštys teįsirausia
Skauto norais erdvėsna
Su linksmąja šypsena.
Fiu ir t. t.

Dūmai, kilkite aukščiau —
Skaidrų dangų pamačiau.
Dek smagiausiai, skauto lauže!
Dūmas man akių negraužia,
Betgi kelia jas Dievop.
Ei žvilgsny, į dangų op!
Fiu ir t. t.
Mintys, kilkite aukščiau —
Patį Dievą pamačiau.
Skauto lauže, dek smagiausiai,
Širdimi dangun keliausiu
Pas Dievulį į svečius,
Į svajojimus skaisčius.
Fiu ir t. t.

M. Grigonis.

PRITYRES SKAUTAS

SKAUTAS IŠTIKIMAS.

Savo ištikimybę Dievui pareikši:

kasdien melsdamasis, klausydamas šventų mišių ir priimdamas Švenčiausiąjį Sakramentą,

tvirtai išpažindamas savo tikėjimą,

vengdamas nuodėmių ir visko, kas gali būti nusidėjimo priežastis,

būdamas visada pasiruošęs daryti tą, ko Dievas iš tavęs pareikalaus, nors tai ir sunku būtų.

Be Dievo, į nieką neatsižvelgdamas, būsi ištikimas:

Šventajam Tėvui ir visiems, kuriuos Dievas paskyrė vadovauti dvasios dalykams,

valdžiai ir visiems, kuriuos Dievas leido vadovauti pasauliniams dalykams,

tėvams, į kurių globą Dievas tave paskyrė,

mokytojams, šeimininkams ir visiems, kurie yra vietoj tėvų,

Šefui, skautybės vadui, draugovei ir skilčiai.

Jie visi turi teisės reikalauti tavo ištikimybės ta eile, kaip čia matai. Neabejok jų įsakymais, būk pasiruošęs visada jiems nusileisti ir juos ginti. Apie juos kalbėk tik gerai ir, jei gali, drausk kitus apie juos blogai kalbėti.

Būdamas kam nors ištikimas, darysi ne vien tai, kas pridera, bet dar daugiau. Tu darysi tai, kas, tavo manymu, jam patiktų, nors tavęs to neprašytų. Tatai daro skirtumą tarp ištikimybės ir paklusnumo.

Ištikimybę tiems, kurie tavęs klauso — skilčiai, jei esi skiltininkas — pareikši prisiimdamas atsakomybę už visus savo įsakymus.

„Būk ištikimas iki mirties, o gausi gyvenimą už pergalę", — sako Šv. Raštas.

KAIP MES GREITAI IŠMOKOM MORSO ABĖCĖLĘ.

— Klausykit, — kartą tarė skiltininkas, — šiandien mes pasistengsim išmokti Morso abėcėlę. Kaip žinoma, tą sistemą sukūrė amerikietis dailininkas Samuelis Morsas, gyvenęs 18-to amžiaus pradžioj. Jis padarė ir pirmą savo abėcėlės signalizavimo aparatą. Bet tas aparatas nebuvo geras, nes jis veikė judamų kaištukų pagalba, o raides perduodavo ne taip, kaip mes esam pratę manyti, o laužtine linija; ištraukdamas ar įkišdamas kaištukus, jis keisdavo linija ir perduodavo raides. Vėliau susiprato, kad raides geriau išreikšti ilgais ir trumpais ženklais. Tą pakeistą sistemą mes vadinam „Morso sistema".

Morso abėcėlės raidės susideda daugiausia iš keturių ženklų, o skaičiai visada iš penkių. Tuo būdu juos iš anksto galima atskirti.

Yra raidžių, kurios vien tik iš brūkšnių susideda, ir kurios vien tik iš taškų. Jas išmoksim pirmiausiai. Gerai įsidėmėkit šiuos žodžius: **tmo** ir **eish**. Jie, aišku, prasmės neturi, aš juos sakau tik todėl, kad lengviau atmintumėm. Mat, **tmo** yra raidžių eilė, kurios susideda vien tik iš brūkšnių: **t** yra vienas brūkšnys (—): ji stovi pirmoj vietoj; **m** stovi antroj vietoj ir yra du brūkšniai, o bus trys brūkšn. Taip pat su **eish**: **e** (.), **i** (..), **s** (...) ir **h** (....). Jei mokam šias septynias raideles, jau mokam pagrindus.

Toliau dar greičiau išmoksim tris paprastas raides. Aš jums tuoj jas ant nosies pakabinsiu — jos yra: **a** (.—) ir **n** (—.). Jas išmoksim atsiminti taip: **a** atsiminsim fonetiškos mnemotechnikos pagalba (graikiškai fone — garsas, mneme — atmintis); **a** bus **arklys**. Pirmas skiemuo „ark" neturi ilgojo balsio, taigi taškas, po jo eina brūkšnys — skiemuo „**lys**". Lengva atsiminti, nes žodis prasideda „a".

n atsiminsim jau kitaip: ilga **nosis** (brūkšnys), ant kurios kaba lašelis (taškas). Ir dar kita raidė, kuri pasidaro suglaudus a ir n: .—. = **r**. Ją turėsim įsidėmėti šiaip sau.

O dabar pasakysiu sunkesnę raidę: **l** (.—..): lydeka, plaukianti iš kairės į dešinę: iš pradžių uodega, paskui kūnas ir dvi akys. Juokingai lengva! Mokėti įsivaizduoti, ot ko reikia išradingam skautui! Kas šį gremėzdą įsidėjo į galvą, tam pasakysiu tuoj kitą raidę, kuri bus apsukta l: ..—. = **f**. Bet nesumaišykit, kad iš telefono neišeitų tefelonas!

v = vaikas = ...—! (**v**, **a**, **i** — po tašką, **kas** — brūkšnys). Sekanti raidė — **g**. Gulbė! Ilgas kaklas (pirmas brūkšnys), kūnas (antras brūkšnys), trumpa uodega (taškas). Baigta!

k (—.—) yra pirmieji trys švilpesio „pavojus" (—.—.—.—.—) ženklai.

Tai jau išmokom beveik pusę! Kitas — na, patys be manęs išmoksit tokiu pat būdu! Aš jums tik pradžią padariau; toliau galvokit patys.

Skaičiai paprasčiau: jų kiekvienas yra, kaip jau minėta, penki ženklai. Išmokti nuo **1** iki **5** — sekundės darbas:

1 .————
2 . .———
3 . . .——
4 . . . .—
5 . . . . .

Kiek vienetų, tiek taškų, o kiek trūksta iki penkių ženklų, tiek prirašom brūkšnių.

Nuo **6** taip pat lengva išmokti, nes čia:

6 —. . . .
7 ——. . .
8 ———. .
9 ————.
0 —————

Taškais jau buvo pradėta, tai lieka brūkšniai. Mokam ir skaičius!

Šį vakarą linksmai pakalbėjom, nes su juokais einas daug geriau. O dabar tik mokykitės, nes iš dangaus mokytų nenukrinta. Patys turit išmokti, tai žinosit. Jei kasdien kelias minutes paskirsit Morso abėcėlei — ką nors parašę perrašyt Morso ženklais, pašvilpausit, su draugais paprak-tikuosit — po 2—3 savaičių būsit neblogi signalizuotojai. Linkiu pasisekimo!

——y.

Lygsvaros žaidimas.

TARYBOS POSĖDIS.

L. S. Sąjungos tarybos posėdis įvyks š. m. balandžio m. 18 d. Kaune.

PIEŠINIŲ KONKURSAS.

Sk. Aido paskelbtas piešinių konkursas baigsis š. m. IV.5 d. Sąlygos ir premijų sąrašas yra paskelbtas Sk. Aido 5 nr. 105 pslp.

VIENINTĖLĖ PROGA.

Sk. spaudos administracija šiame numeryje (140 pslp.) paskelbė papildomą talką Sk. Aido prenumeratoms rinkti. Kiekvienas atsiuntęs 2 prenumeratas gaus pats pasirinkęs 1 iš 4 knygų, o už 3 pren. — knygą Kaip stovyklauti.

Tokia proga tęsis tik 10 dienų: III.31—IV.10.

Skautams-ėms ir vienetams reta proga nemokamai įsigyti pačių svarbiausių knygų!

BIOGRAFIJŲ KONKURSO

rašinius peržiūri speciali komisija. Sk. Aido 7 nr. bus paskelbta laimėtojai.

KELMĖ.

Ir kelmiškiai skautai nesnaudžia, nors Skautų Aide jų vardas retai minimas.

Parvažiavus į Kelmę psk. A. Valaičiui, mums prasidėjo naujas gyvenimas. Psk. A. Valaitis dabar yra Dr. **J. Basanavičiaus** dr-vės draugininkas. Jam atėjus buvo dvi skiltys, o dabar, nuo šv. Kazimiero, atidaryta nauja skiltis. Mes, kelmiškiai, dabar nesnaudžiam.

Per šv. Kazimierą į **Gražinos** dr-vės krikštynas atsilankė tuntininkė. Dabar Kelmėj yra dvi dr-vės progimnazijoj: **Birutės** ir Dr. **J. Basanavičiaus,** miesto skautų: **V. Kudirkos** ir **Gražinos** dr-vės ir kelios jaunesniųjų skautų dr-vės. **Briedis kelmiškis**

KAS ALYTUJ DAROS?

— III.4. Per Šv. Kazimierą susilaukėm svečių iš Kauno: seserijos atstovė sktn. Milvidaitė ir brolijos — vyr. sktn. K. Laucius su ponia ir dar psktn. K. Janavičius, alytietis. Vyr. sktn. K. Laucius, nors ir važiavo Alytun su „oficiale“ misija, vis dėlto neišlaikė ir vos tik išlipęs iš traukinio, tuoj nudūmė Alytaus pušynų prieglobstin „motyvų“ fotografuoti.

15 val. gimnazijos salėje buvo bendra abiejų tuntų sueiga. Pradžioje skautų bičiulis gimn. direktorius p. Pr. Gustaitis įteikė vos prieš kelis mėnesius naujai

BROLIJOS VADAS

širdingai dėkoja jį sveikinusiems vardo dieną

įsikūrusiam karin. *A. Juozapavičiaus* jūrų skautų laivui vėliavą. Ją priėmė laivo vadas valtin. Vl. Šefleris. Toliau skaitomi Šefo aktai. Senajam rajono tuntininkui p. Židanavičiui įteikiamas Svastikos ordinas. Už pasidarbavimą Alytaus tuntui vyr. skilt. A. Kazlauskaitei įteikiamas ordinas Už Nuopelnus. Kartu prisegami kaspinai prie *Gražinos* ir *Vytauto Didžiojo* dr-vių vėliavų; tai yra kaspinai už laimėtas Alytaus tunte pirmąsias vietas Šefo konkurse. Pakeltieji į paskautininkius—skautų tuntininkas mok. Vyt. Maknickas, jūrų skautų vadas mok. E. Rozniekas ir vysk. *Valančiaus* skautų vyčių būrelio vadas vyr skilt. M. Venslovas — glaudžiam skautininkų ratelyje, kurį sudarė Kauno svečiai, skaučių tuntininkė sktn. O. Rozniekienė ir tunto adj. psktn. St. Janulynas davė skautininko įžodį. Sktn. Milvidaitė ir v. sktn. Laucius tarė vieną kitą žodį Seserijos ir Brolijos vadijų vardu. Skaitomi abiejų tuntų tuntininkų įsakymai. Iš jų paaiškėja, kad gerokas skaučių-tų būrys išlaikė į aukšt. patyr. laipsn. Kartu pranešami pažangos konkursų laimėtojai. Skaučių tunte pirmąją vietą laimėjo *Mirgos* dr-vė, kuri gavo dovanų naudingų knygų iš jaunuomenės auklėjimosi srities, kaip Foersterio ir pan. O skautų tarpdraugoviniam pažangos konkurse visas pirmąsias vietas „paglemžė“ PLRP *A. Smetonos* vardo dr-vė. Jos Arų skiltis laimėjo I vietą konkurse tarp visų tunto skilčių ir smetonietis Balys Zdanavičius laimėjo pirmo tunto skauto vardą. Dovanų dr-vė gavo skautiškos literatūros knygynėlį, Arai — skudučių komplektą ir B. Zdanavičius — suomišką peilį. Po dovanų įteikimo buvo skaučių-tų ir jaun. skaučių-tų įžodžiai. Oficialioji tuntų sueigos dalis užbaigta tautos himnu. Linksmąją dalį sudarė vaidinimėliai, muzika ir dainos. Tuntų sueigoje, be gimn. dir. p. Gustaičio ir insp. p. Židanavičiaus, dar atsilankė senas Alytaus skautų draugas dzūkas dr. S. Janavičius ir skaitlingas būrys rėmėjų. *Ger.* —

BENT KARTĄ SUKRUTOM.

Dabartiniu metu Kauno Šančių tunto D. L. K. **Mindaugo** draugovė turi 3 skiltis.

Ilgą laiką draugovė buvo lyg amžinu miegu užmigusi, bet gavusi naują drauginininką draugovė atbudo ir dabar dirba su didžiausiu pasiryžimu.

Don Kichotas.

KAUNO AUŠROS TUNTAS.

— III.4. Aušros bern. gimnazijoje įvyko iškilminga tunto sueiga, į kurią atvyko brolijos vadas. Nepriklausomybės šventės proga pakeltiesiems skautininkams užrišti skautininko kaklaraiščiai. Tuntininko pavaduotojas apdovanotas L e l i j o s ordinu. Dviem drauginininkams įteikti ordinai „Už nuopelnus“.

Vyr. skltn. **Nevinskas.**

AKMENĖ KRUTA.

Akmenėj skautai, nors ir silpniau, bet veikia. Psklt. St. Adomaičio rūpesčiu 1936.II.12. vėl atidaroma atskira Lapinų skiltis. Iš pradžių ji silpnai veikė, bet dabar, prisidėjus skautukams iš pradžios mokyklos mokinių, jų veikimas smarkiai pagyvėjo. Jau šiais metais padarytos 6 sueigos. III.4. įvyko šv. Kazimiero minėjimas. Dabar lapinai smarkiai ruošiasi egzaminams, kuriuos artimiausiu laiku, pasikvietę iš Mažeikių egzaminų komisiją, žada laikyti.

BIRŽŲ PADANGĖJE.

Šventėm šv. Kazimierą.

Šv. Kazimiero šventės proga buvo padaryta bendra skautų ir skaučių tuntų sueiga. Sueigą atidarė rajono vadas pskt. J. Vosylius. Paskaitą apie šv. Kazimiero gyvenimą ir darbus skaitė vyr. sklt. K. Danielius. Tunto adjutantas vyr. sklt. Ig. Pranckūnas, buvęs pereitą vasarą estų tautinėje stovykloje, pasidalino su skautais-ėmis tos stovyklos įspūdžiais. Paskui sekė linksmoji dalis — skautiški pasirodymai. Gerai pasirodė Birutės draugovės skautė V. Markevičiutė ir jaun. skautas Ločeris (abu paskambino pianinu); be šių, taip pat gražiai buvo inscenizuota, II jaun. skaučių draugovės, dainelė „Voras ir skruzdė“.

K. Tymukas.

MARIJAMPOLĖJE.

Marijampolės skautų tunto sueiga. III.4. įvyko iškilminga skautų tunto sueiga, į kurią atsilankė iš centro vadovybės svetys sktn. Karalius. Svetys įteikė mūsų tuntininkui Klemui paskautininkio ženklą — kaklaraištį. Tuntininkas davė iškilmingą įžodį. Ta pat proga buvo daug skautų pakelti į vyresniškumo laipsnius ir apskritai tartasi dėl tinkamesnio — našesnio darbo. Baigiantis sueigai, buvo atskirų draugovių pasirodymai, kurių metu buvo gilaus juoko. Be to, išgirdome įdomių eilėraščių ir gražios muzikos.

Įsisteigė vyresniųjų skautų būrelis. Petro Armino pradžios mokyklos rūmuose buvo įsteigtas vyresniųjų skautų **Eimučio** būrelis, į kurį įstojo 20 narių. Būrelio vadu paskirtas vyr. skilt. j. leit. Nariukevičius, vado padėjėju skilt. E. Gimelis. Būrelis turi tokį planą — šių metų laikotarpyje: 1) išlaikyti egzaminus ir duoti vyr. skautų įžodį, 2) daryti, su skautais susitarus, bendrą vakarą, 3) metų laikotarpyje suruošti propagandinį minėjimą (iškilmingą sueigą), kviečiant asmenis iš centro vadovybės, 4) suruošti iškylą ir vieną didesnę ekskursiją, 5) padėti Marijampolės tunto skautams. Visi nariai užsiprenumeravę ir skaito **Skautų Aidą.** Pradžia graži, reikia palinkėti geros kloties! **Mal-Benas.**

ŠIAULIŲ SKAUČIŲ TUNTE.

III.9. įvyko skaučių tunto vadijos posėdis.

Mirusios psktn. Lansbergaitės fondą nutarta remti knygomis bei pinigais. Parašyti visoms draugovėms atsišaukimą, kad vienetų vadovės pačios aukotų ir ragintų skautes aukoti.

Buvo kalbėta apie darbo planus. Tuntininkė džiaugėsi tomis draugovėmis, kurių vadovės laiku pristatė darbo planus ir apyskaitas.

Tuntininkė ragino skautes padėti pašalpomis ir darbu Motinos ir vaiko draugijai.

Tartasi ir dėl šių ir ateinančių metų stovyklų. Kadangi šiais metais Šiaulių tuntas stovyklaus su artimiausiais kaimyniniais tuntais drauge, tai stovyklos reikalams aptarti pavesta psktn. D. Venslauskaitei V.6. pakviesti pas save kaimyninių tuntų tuntininkes. **Sesuo Vaiva.**

Janės arka

Tur būt niekas nemėgsta lietingų dienų. Bet, deja, lijo jau beveik savaitę, sniegas tirpo ir keli namai netoli upės stovėjo vandeny. Tadas džiaugėsi, kad žaidimo aikštė aptvino, nes pašalus galėtų būti puikaus ledo čiuožti.

Janė ir Tadas gyveno su savo tėveliais mažoj trobelėj. Tėvas turėjo šiek tiek žemės, ir motina kas savaitę veždavo daržovių, kiaušinių ir naminių paukščių miestan. Be to, Tadas turėjo triušių. Netoli jų gyveno šuo Brisius ir Janės mėgiamas katinas Rainis. Vaikai, kaip ir tėvai, nepaprastai mėgo gyvulius.

— Dabar, vaikučiai, — pasakė ponia Abromaitienė, tėvui išėjus į darbą, — aš jus kurį laiką paliksiu, nes turiu nugabenti kiaušinių į krautuvę. Prižiūrėkit gerai asilą Pilkutį ir užkaiskit vandens arbatai.

— Ar reikės ateiti pasitikti tavęs? — paklausė Janė.

— Ne, vaikučiai, gali vėl pradėti lyti ir jūs tik be reikalo sušlapsit, — atsakė motina. — Aš greit grįšiu.

Motinai išėjus, vaikai greit stvėrėsi darbo. Kol Janė šėrė asilą, Tadas valė jo dailų kailį. Atlikę šį darbą, vaikai vėl ėmės kito. Čia Janė skaniais grūdais palesino viščiukus, o Tadas nunešė triušiukams maisto. Ir taip abu triusinėjo aplink savo mylimus gyvulius, kad net miela, malonu buvo pažiūrėti.

Jau vanduo pradėjo virti ir ugnis linksmai šypsojos po blizgančiu katiliuku, kai vaikai išėjo pažiūrėti motinos.

— Dieve mano, kas čia? Kur yra kelio akmenys? — sušuko Janė.

Prieš juos bangavo platus vandens paviršius. Bangavo ir siautėjo kaip įtužęs milžinas, nešė ant savo nugaros medžių šakas ir net visus medžius bei kitus daiktus. Beviltiškas buvo tai vaizdas. Jau artimos kalvelės buvo užlietos ir vanduo šliejos prie kalvos, ant kurios stovėjo Abromaičių trobelė. Jis artinos ir artinos kas momentą daugiau. Vaikai žiūrėjo kaip užburti į tą nepaprastą reginį.

— Bet kaip tėveliai grįš? — prabilo Tadas.

— Aš kaip tik tą patį galvojau, — atsakė Janė, — reikėtų jiems padėti.

— Žinai ką, Janut, — nudžiugo Tadas, — aš manau, jie galės grįžti tiltu.

— Bet tai labai toli. Bet, Tadai, aš juk pamiršau katiliuką, gal vanduo bus išviręs.

Mergaitė išsigandusi įbėgo į trobą, nupurtindama lietaus lašus nuo rūbų ir plaukų. Ir iš tikrųjų vanduo buvo išsiliejęs ir užgęsinęs ugnį. Reikėjo pradėti iš naujo.

— Bet, Janut, ar tu nemanai, kad potvynis gali užlieti mūsų trobą? — paklausė Tadas.

— Aš bent tikiuos, kad ne, — atsakė Janė.

Rūpestingai uždegę ugnį ir užkaitę vandens, vaikai vėl išėjo prie durų tėvų laukti. Bet ką jie pamatė: visa kalva buvo vandens apsupta. Jokio kelio, jokio tako nesimatė, visur buvo tik vanduo, tik vanduo. Ančių prūdas pavirto ežeru, o daubos jūromis. O vanduo kas akimirką vis kilo ir kilo.

Lietus lijo taip smarkiai, jog beveik nieko nesimatė. Vaikai rymojo prie lango ir kiekvienas galvojo savo liūdnas mintis.

Vanduo kilo sieksnis po sieksnio ir beveik visai užliejo mažąjį vaikų daržėlį.

— Tadai, juk mes beveik pamiršom triušius. Bėkime, jeigu nebus per vėlu.

Jie nubėgo į daržą ir kaip tik laiku suspėjo ateiti, nes vanduo jau buvo apsupęs triušiukų narvą. Tadas atsargiai išėmė triušiukus ir įdėjo juos į krepšį. Begelbstint triušius vaikų ausis pasiekė gailus Brisiaus cypimas.

— Vargšas šunelis, — tarė Tadas ir nubėgo jo paleisti.

Vanduo tvarte jau siekė vaikų kelius, kai jie išgirdo dar vieną balsą: tai vargšas asiliukas šaukės pagalbos. Sunkiai kovodami su vandeniu, vaikai nubėgo prie jo. Čia vanduo stovėjo jau gerokai aukščiau kelių. Išsigandę ir dairydamiesi jie išgirdo duslų ožkų mekenimą.

— Tadai, — pasakė mergaitė, — mes turim pirma ožkas išgelbėti, jos yra mažesnės.

Bet ožkos, bijodamos vandens, sudarė vaikams daug vargo. Pagaliau ir jos buvo virtuvėj. Tada vaikai išėjo asilo gelbėti. Tačiau ir čia susidarė kliūčių, nes asilas nenorėjo eiti. Tada Tadas sugalvojo jį obuoliu išvilioti ir vaikai jį vargais negalais nuvedė į trobą.

Jau visi gyvuliai buvo viduj, tiktai antys su malonumu plaukiojo vandeny. Abu vaikai priėjo prie lango. Lauke vis dar lijo. Atrodė lyg oras būtų tiršta migla pripildytas. O vanduo negailestingai kilo. Rodos, galėjai tai matyti. Grįždami į virtuvę vaikai nenorom stabtelėjo, nes ir čia jau buvo 5 cm. vandens. Bet drąsi dešimties metų Janė žinojo ką daryti. Ji paėmė pintinę su viščiukais ir nunešė į savo kambarį ant aukšto. Jos dviem metais jaunesnis broliukas, pasekęs jos pavyzdžiu, taip pat nunešė savo triušiukus į viršų. Su Brisium ir Rainiu jau nebuvo vargo, nes jie patys užbėgo laiptais. Vienas atsisėdo ant palangės, kitas prie lango ir abu žiūrėjo į plačiuosius vandenis. Su ožkom buvo kiek daugiau vargo, bet pagaliau ir jas nutempė į viršų.

Dabar liko dar vienas darbas, būtent — užvesti asilą. Tadas vėl paėmė obuolį, bet šį kartą vieno neužteko. Tik parodžius antrą vaisių, ilgaausis pasijudino. Bet jis buvo toks nerangus, kad darbas truko labai ilgai.

— Dieve mano, — sušuko ponia Abromaitienė, — žiūrėk tik, kas čia.

Ji sėdėjo valtelėj, kurią jos vyras yrė trobos linkui.

— Čia yra Janės darbas, — atsakė pastarasis.

Ir iš tikrųjų buvo įdomu žiūrėti: ant vieno lango bėgiojo geltoni, kaip vilnų kamuoliukai, viščiukai, o ant antro tupėjo du triušiukai. Tuo tarpu pro vidurinį langą žiūrėjo Janė, kuri buvo nusitvėrusi Brisių už dirželio, kad neiššoktų pro langą.

— Kaip zoologijos sodas, — pastebėjo motina.

— Ne, kaip Nojaus arka. Tai vis mūsų geros Janės, gyvulių mylėtojos darbas.

Atpasakojo *Ieva Kiūpelytė.*

Kaip Brolis Vėžlys nugalėjo Brolį Lokį

Motutė Vėžlienė su savo dukterimis kartą sumanė virti iš cukraus saldainius. Vos tik pasiruošė — visi kaimynai susirinko. Turėjo cukrų įpilti į didelį katilą, o ugnį sukurti kieme. Brolis Lokys padėjo Motutei Vėžlienei prinešti malkų, Sesutė Laputė žiūrėjo ugnį, Brolis Vilkas šunis baidė, Brolis Triušis lėkštes sviestu tepė, kad saldainiai prie jų neliptų, o Brolis Vėžlys, įsirioglinęs į kėdę, žiūrėjo, kad viralas neišbėgtų iš katilo. Tūpėjo visi ramūs, kitas kito neskriaudė, nes Motutė Vėžlienė buvo tokią tvarką įvedus: kas pas ją ateidavo, turėdavo visus savo vaidus palikti už durų.

Štai jie sau tupi, šnekučiuojasi, o saldusis viralas jau putoja, jau burbuliuoja. Paplepėjo, paplepėjo, ir kiekvienas pradėjo save girti. Brolis Triušis sakė, kad jis, girdi, už visus greičiausias. Brolis Vėžlys tylėjo ir tik suposi savo kėdėje, tik žiūrėjo į viralą. Sesutė Laputė pasigyrė, kad esanti už visus gudresnė. O Brolis Vėžlys tik supasi savo kėdėje. Brolis Vilkas sakė, kad jis pats smarkiausias. O Brolis Vėžlys vis dar tyli ir vis supasi savo kėdėje. Brolis Lokys pasigyrė, kad esąs už visus stipresnis. O Brolis Vėžlys tik supasi, tik supasi. Paskui primerkė savo akutes ir sako:

— Atrodo, kad aš, senas kiautas, lyg ir niekam nebūčiau tikęs. Na, tai jau ne! Ne be reikalo juk parodžiau Broliui Triušiui, kad yra bėgikų ir už jį geresnių. O panorėsiu, tai ir Broliui Lokiui įrodysiu, kad jis su manim nesusilygins!

Visi pradėjo juoktis ir kvatoti, nes, pasižiūrėjus į Lokį, atrodė jis labai stiprus. Tik štai Motutė Vėžlienė pakilo ir klausia, kaip jie galėtų sužinoti, katras iš jų stipresnis.

— Duokit man stiprią virvę, — sako Brolis Vėžlys, — aš nusileisiu į tvenkinio dugną, o Brolis Lokys tegu pabando ištraukt mane iš ten!

Visi ėmė kvatoti, o Brolis Lokys atsikėlė ir sako:

— Virvės aš neturiu.

— Taip, — sakė Brolis Vėžlys, — bet ir jėgos neturi.

O pats vis supasi ir supasi kėdėje ir vis žiūri, kaip verda ir kunkuliuoja saldusis viralas.

Galų gale Motutė Vėžlienė pasakė, kad, tur būt, ji galėsianti paskolinti jiems savo virvę, ant kurios baltinius džiovina, ir kol saldainiai atauš, jie ir galėtų prieiti prie tvenkinio ir pasižaisti. Brolis Vėžlys buvo maždaug tokio didumo, kaip mano delnas, todėl labai jau juokinga buvo klausytis, kaip giriasi: girdi, Lokį nugalėsiu!..

Na, visi ir pasileido bėgti prie tvenkinio.

Brolis Vėžlys pasirinko vietelę pagal savo skonį, paėmė vieną virvės galą, o kitą padavė Lokiui.

— Taigi, — pasakė Vėžlys, — jūs visi su Broliu Lokiu eikit štai į tą miškelį, o aš liksiuos čia. Kai šūktelėsiu, tegu Brolis Lokys traukia. Jūs visi imkitės už ano galo, aš vienas išsilaikysiu.

Na, visi išėjo, o Brolis Vėžlys pasiliko vienas prie tvenkinio. Jis pasinėrė į vandenį ir stipriai pririšo virvės galą prie didžiulės kerplėšos. Paskui pakilo iš vandens ir sušuko:

— Trauk!

Apsiviniojo Brolis Lokys virvę aplink ranką, mirktelėjo, pasižiūrėjęs į Vėžlienės dukreles, ir kaip patrauks! Bet Brolis Vėžlys nepasidavė. Paėmė Brolis Vėžlys virvę abiem rankomis ir kaip patrauks! Bet tas ir vėl nepasiduoda. Tada apsisuko Brolis Lokys, virvę uždėjo ant pečių ir prisirengė eiti šalin iš tos vietos, bet ir iš to nieko gero neišėjo: Brolis Vėžlys nė iš vietos!

Čia ir Brolis Vilkas neiškentė nepadėjęs Broliui Lokiui, bet ir iš to jokios naudos nebuvo. Ir visi pagaliau pradėjo traukti virvę iš visos jėgos. O Brolis Vėžlys šaukia:

— Ei, vyručiai! Kodėl taip silpnai traukiate?

Pamatė Brolis Vėžlys, kad jie jau nustojo traukę, pasinėrė į vandenį ir atrišo virvę. O kai jie priėjo tvenkinį, jis jau tūpėjo ant kranto, lyg nieko nedėtas.

— Paskutinį kartą, kai tu patraukei, vos išsilaikiau, — pastebėjo Brolis Vėžlys. — Tu labai stiprus, Broli Loky, bet aš vis dėlto už tave stipresnis.

Čia Brolis Lokys, kreipdamasis į Motutę Vėžlienę, pasakė:

— Kažin kodėl mano seilės taip varva! Tur būt, cukriniai saldainiai jau ataušo!

Ir visi sutūpė prie saldainių, o senas Brolis Lokys prisidėjo jų pilną burną ir pradėjo garsiai juos kramtyti, kad tik niekas negirdėtų, kaip Brolis Vėžlys iš jo juokiasi.

Pėdsekkys

J. E. Cooper

(Tęsinys iš 5 nr.).

7. *MABEL IR JUNITHAU.*

Mabel pabudo iš gilaus miego, kai saulė jau buvo gana aukštai pakilusi. Ji greit apsivilko ir išėjo laukan pakvėpuoti puikaus ryto oro. Apsižvalgius pamatė likusius bedirbant įvairius darbus. Jenie, vieno kareivio žmona, tuoj paruošė pusryčius.

Mabel nuvyko į salos galą, kuris čia visai buvo medžių ir krūmų apdengtas ir žiūrėjo į ramiai besiritančias bangas. Staiga ji susigūžė nusigandusi: tarp gretimos salos medžių jai pasirodė, kad mato žmogaus statulą. Apsigauti, rodos, nebuvo galima, nes atstumas buvo nedidelis; ji skubėjo pasislėpti.

Prieš suskubdama pasislėpti, įsitikino, kad ten, matyt, taikos ženklui buvo mojuojama šakute. Ji nusilaužė šakutę ir atsakė tokiu pat būdu. Tada prasiskyrė krūmai, ir Mabel, nustebus, pažino Junithau, tuskaroros Aštriosios Strėlos žmoną.

Kad Junithau yra jai drauginga ir ištikima, Mabel žinojo. Taigi ji, negalvodama, nuėjo į priekį ir ženklais ją pašaukė. Junithau tuoj atsigabeno tošinę valtį ir ruošėsi atplaukti.

Tuo tarpu dėdės Kapo balsas pašaukė Mabel pusryčių. Ji nusiskubino prie krūmų, kur tuoj pasirodė Junithau su savo valtim.

Kad kas jų dviejų nepastebėtų, Mabel nusivedė indėnę į savo trobelę ir užsisklendė duris.

— Dabar, Junithau, mes esame be pavojaus. Aš labai džiaugiuosi tave matydama. Kaip tu čia atėjai?

— Ne taip greit kalbėti, — atsakė ši. — Per greit kalbėti — nieko nesuprasti.

Mabel dabar pakartojo savo klausimus pamažu ir aiškiai.

— Aš bičiulis, — buvo atsakymas.

— Taip, taip, Junithau. Bet ko tu čia atėjai?

— Bičiulis nori bičiulį matyti.

— Bet dėl to juk tu nėjai į tokį pavojų. Ar tu esi viena?

— Tik Junithau pas tave. Eikime į valtį.

— Aš tikiu tavim. Tu mane neišduosi.

— Kaip?

— Aš manau, kad tu mane neišduosi prancūzams arba savo vyrui, kad jie mano skalpą paimtų.

— Ne, niekuomet, — pasakė Junithau, švelniai uždėdama ranką Mabel ant peties.

— Jei Junithau man ką nors slapto turi pasakyti — mano ausys atdaros.

— Aštrioji Strėla Junithau užmuš, jei ji ką pasakys; jis ją su tamahauka užmuš.

— Bet juk jis nieko nesužinos.

— Rąstų Namas gera vieta apsaugai, labai gera vieta pasilikti.

— Ar aš privalau name būti, kad išsaugočiau savo gyvybę?

— Taip; namas labai patogus moterims. Ten skalpams nepavojinga.

— Gal tu nori matyti mano tėvą?

— Jo čia nėra.

— Iš kur tu tai žinai? Sala yra pilna kareivių.

— Ne, visi išvykti; čia tik keturi kareiviai.

— Gal nori kalbėti su Pėdsekiu? Jis gerai supranta irokėzų kalbą.

— Pėdsekys ne čia. Išvykti.

— Tu visa tai žinai? Na, bet dėdė Kapas yra saloje, ir mes būsime tau bičiuliai, kai sugrįšim.

— Gal būt, negrįžti. Kas žinoti? Bet Rąstų Namas labai geras.

— Aš tave suprantu. Aš privalau dėdei pasakyti, ką tu man pranešei?

— Ne, ne! Jis kalbėti, pasakyti Aštriajai Strėlai, ir Junithau mirs.

— Ne, dėdė neišduos.

— Jūs to nesuprasti. Sūrusis Vanduo turi tik liežuvį. Nei akys, nei ausys — tik liežuvis.

— Tėvas, Pėdsekys ir Jasperis tuoj ateis, jei aš juos pašauksiu.

— Ne, — šyptelėjo Junithau. — Visi išeiti; laivelis su vyrais ir didelis laivas su Gėluoju Vandeniu išvykti.

— Bet man būtų geriau pasilikti name?

— Taip, mergaitei tai gera vieta. Skersiniai labai stori — neduoti skalpų.

— Sakyk, Junithau, ar irokėzai jau atrado šią salą?

— Vienas vyras pasakyti. Keletas jangyzų kalba prancūziškai.

Mabel nusigando. Šis pasakojimas, rodos, patvirtino Jasperio neištikimybę.

— Ar tai vienas mūsiškių išdavė mus jūsų žmonėms?

Junithau juokėsi:

— Mabel eiti į Rąstų Namą. Vyrai ir kareiviai man nerūpėti.

— Bet man rūpi, Junithau. Ten yra mano dėdė, o kiti baltieji vyrai yra mano tautiečiai. Aš privalau jiems pasakyti.

— Tada Junithau mirs, — atsakė ši nusiminusi.

— Ne, jie nežinos, kad tu čia buvai. Aš juos visus pašauksiu į namą.

— Bet Aštrioji Strėla žiūrėti ir matyti viską, ir tada Junithau užmušti, — pasakė ji ir ruošėsi grįžti atgal.

Mabel ją švelniai apkabino.

— Ne, — sušuko ji, — niekas neturi žinot ir nežinos apie tavo atvykimą.

Indėnė nuėjo. Kai Mabel ją dar kartą apkabino, ji pakartojo:

— Rąstų Namas geras mergaitei.

Tada ji pasišalino tyliai, kaip kad buvo atvykusi.

Apsisukusi eiti namo, Mabel pastebėjo gabalą raudonos medžiagos, tokios, kokia paprastai vartojama vėliavoms.

Jis taip kabojo ant žemutinių medžio šakų, kad nuo kitos salos buvo galima jį lengvai pastebėti. Jai atėjo mintis, kad tai gali būti laukiniams ženklas; dėl to tuoj jį nuėmė ir nuskubėjo pas Jenie. Junithau patarė būti name ir reikėjo jos klausyti.

Muiro šūktelėjimas Mabel sulaikė.

— Kur taip greit, miela Mabel? Ką jūs čia turit rankoj?

Jis paėmė tą medžiagos gabalą ir labai rimtai apžiūrinėjo.

— Kur jūs ją radot?

Kai ji parodė jam vietą, jis kalbėjo toliau:

— Tai labai nuostabu. Mes čia juk negalime jokias vėliavas iškelti.

— Dėl to aš tą skudurą ir nuėmiau. Ar nepranešus apie tai dėdei?

Pranešti Muiras nepatarė, nes Kapas

Mes su daina

DŪDA.

VIKT. KUPREVIČIAUS muz. *ST. SENIŪNIENĖS žodžiai.*

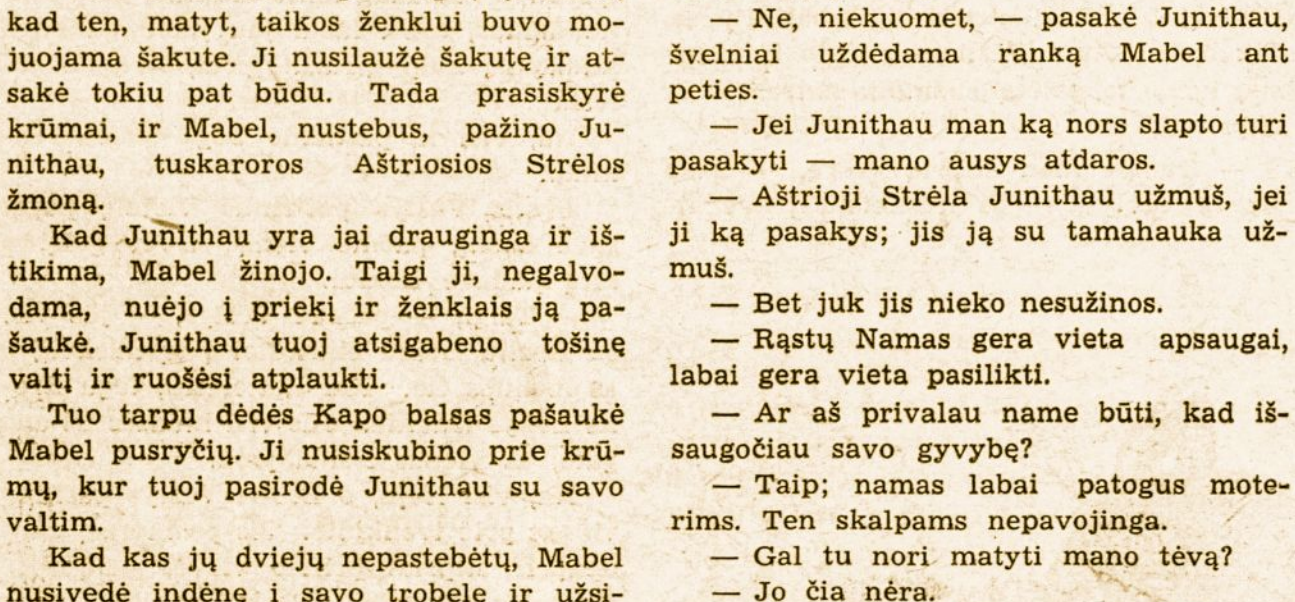

2) *Dūda, dūda, dūda,*
Kieme turiu būdą
Toje būdoj' bus Kudliukas,
bus Kudliukas, bus Kudliukas,
Saugos grūdą tas šuniukas,
tas šuniukas, tas šuniukas!
Tas! tas! tas!..

3) *Dūda, dūda, dūda,*
Kudlius saugo grūdą
Kai turėsim mes duonelės,
mes duonelės, mes duonelės,
Linksmos mūsų bus dienelės,
bus dienelės, bus dienelės!
Bus! bus! bus!..

dėl to, esą, nerimausiąs. Medžiagos gabalas yra kuterio vėliavos ilgumo. Tą dalyką padarė, tur būt, Jasperis, nes lygiai toks gabalas esąs nupiautas nuo kuterio vėliavos. Bet vis dėlto jis mano, kad reikia apie tai pakalbėti su Kapu.

Mabel pasakė, kad mano su Jenie eiti į namą, bet Muiras ją nuo to atkalbinėjo, — ji geriau paplaukytų valtim ligi kito kanalo. Mabel griežtai paaiškino, kad, ligi tėvas sugrįš, ji nemano išvykti iš salos. Kai Mabel norėjo nueiti, jis vėl pradėjo apie tą vėliavą.

— Jei tas skuduras turi ypatingą reikšmę, tai geriau jį vėl padėti į tą pačią vietą; taip mes gal šį tą sužinosime apie išdaviką.

Kai Mabel nuėjo, Muiras vėl pakabino vėliavą į medį, bet taip, kad būtų geriau matoma iš ežero, negu iš salos.

Mabel nusivedė Jenie. Jiedvi norėjo atnešti dar keleta naudingų daiktų į namą ir ten pasilikti. Tuomet ji pašaukė kapralą ir perspėjo, kad su kareiviais irgi eitų į namą. Bet jis nepaklausė.

— Mes, skotai, tokių slėpynių nemėgstame. Jūs pamatysit, miss Mabel...

Šiuo momentu kapralas pašoko į orą ir krito ant žemės, kulkos pervertas.

— Bėkit į Rąstų Namą, — sušnibždėjo mirdamas.

Net nepamačius, kad nelaimingasis jau negyvas, Mabel nubėgo į namą, kurio duris išgąsdinta Jenie buvo stipriai užsklendusi.

Vėl sudrioksėjo penki ar šeši šūviai, ir Jenie taip apkvaišo iš baimės, kad tik po kurio laiko susiprato nuimti sklendę; duris pravėrė tik tiek, kad Mabel vos galėjo įsisprausti.

Pamažu atgavus sąmonę, ji laikė duris tol atdaras, kol įsitikino, kad niekas iš draugų neateis. Paskui užlipo į viršutinį aukštą apsižvalgyti.

Visoje saloje nebuvo galima matyt jokios gyvos dvasios. Tik mažas dūmų debesėlis toj pusėj, iš kur buvo atėjusi Junithau, leido spręsti, kad ten yra priešų.

Net sušuko iš išgąsčio Mabel, kai pamatė per kitą šaudymo langelį, kad šalia kapralo lavono guli dar trys kitų kareivių lavonai. Po pirmo šūvio jie atbėgo pas savo vadą ir su juo žuvo. Bet nei Kapo, nei Muiro niekur nebuvo matyti. Jie negalėjo pabėgti laiveliu, nes tas ramiai gulėjo savo vietoj. Tada Jenie paklausė iš apačios, ar ji nematanti Sandy, josios vyro. Jai rodėsi, kad girdi silpną triukšmą.

Pagaliau Mabel jai pasakė, kad kareiviai atbėgo pas kapralo lavoną ir, tur būt, žuvo. Gal būt, jų tarpe yra ir Sandy, nes ji mačiusi keturis vyrus. Tada sumišusi Jenie atidarė duris, norėdama įsivesti savo vyrą vidun. Ji puolė lauk prie kareivių krūvos dar vis manydama, kad jie gyvi, ir nutvėrė dar šiltą savo vyro ranką.

— Sandy, kam taip kvailai žaisti gyvybe! Eikit vidun, nes jie išmuš jus visus.

Bet kai ji pakėlė nebylę galvą ir pamatė smilkinyje mažą skylutę, iš kurios dar lašėjo kraujas, baisi tikruma to, kas atsitiko, stojo jai prieš akis. Baisiai šaukdama, parpuolė ji ant mirusiojo kūno.

Bet tuo pat akimirksniu smarkiau už moters baimės šauksmą iš visų salos pusių suaidėjo baisus laukinių karo riksmas. Apie dvidešimt žmonių, pilname karo apdare, Aštriosios Strėlos vedami, iššoko kritusiųjų skalpų pasiimti.

Aštriosios Strėlos tamahauko užgauta, Jenie susmuko, ir jos skalpas tuoj kabojo ant jo diržo.

Žiūrėdama iš viršaus į tą baisų reginį. Mabel atsiminė, kad Jenie paliko atdaras Rąstų Namo duris. Bet dar nepriėjusi kopėčių, išgirdo jas jau girgždant. Manė, kad indėnai jau yra viduj ir reikės žūti; atsiklaupusi pradėjo širdingai melstis. Paskui ji klausėsi ir kiekvieną akimirksnį laukė duryse priešo galvą pasirodant.

Mirtinai išsigandusi, Mabel pasislėpė už dviejų kambary esančių statinių ir, žiūrėdama į duris, bailiai laukė. Paskui išgirdo kažin ką kopėčiomis lipant. Duryse pasirodė juodi plaukai, o pagaliau ir rusva galva.

Po tokio baisaus išgąsčio vėl pažiūrėjusi, Mabel nustebusi ir kartu džiaugdamosi pažino draugingą Junithau veidą. Pirmiau jį abejojo, ar Mabel paklausė jos patarimo, bet dabar, pamačiusi ją name, džiaugsmingai suplojo rankomis.

— Rąstų Namas geras. Ten tie, lauke, skalpų negaus.

— Žinoma, Junithau, tai gera. Bet sakyk, kas atsitiko su mano vargšu dėde?

Junithau žinojo tik tie, kad jo tarp žuvusių nėra. Ji manė ir jį esant Rąstų Name. Taip ir liko tik spėliojimas, kad jam ir Muirui bus pasisekę dar laiku pasislėpti.

Mabel bijojo, kad irokėzai neuždegtų Rąstų Namo, nes jie, be abejo, manė, kad Kapas su Muiru jame. Bet Junithau tam nepritarė.

— Namas drėgnas — žalios malkos — blogai degti. Dūmai anglams išduoti, kad čia irokėzai. Tėvas sugrįžti, kai matyti dūmus. Ne, indėnas gudrus.

— Tai tu manai, kad ligi tėvo sugrįžimo esu čia apsaugota?

— Niekas nežino, kada tėvas grįžti. Mabel tai gali geriau žinoti.

KAINA 30 CT.

ŠVENČIŲ DOVANA

SKAUTYBĖ BERNIUKAMS

KNYGA, KURI PARODO
TIKRĄJĮ KELIĄ Į
GYVENIMĄ

Lt. 1,75

Nepalik 1937 m. be SKAUTŲ AIDO!

SKAUTŲ AIDAS kaštuoja (metams) visiems 5 lt., skautams-ėms tik 4 litai

TO DAR NEBUVO IR KITĄ KARTĄ NEBEBUS!

5 knygos veltui tam, kas III.31-IV.10 UŽSAKYS

1. Vado Pasėka
2. Skiltininkų Vadovėlis
3. Skautybė Mergaitėms
4. Skautybė Berniukams
5. ir Kaip stovyklauti (šią knygą gausi už 3 pren.)

DVI SKAUTŲ AIDO prenumeratas 1937 metams (po 4 ar 5 litus kiekvieną). **Sąlygos tokios:** 1. pinigus mokėti prenumeratas užsakant; 2. pinigai turi būti įmokėti (paštu ar administracijoje tik III. 31 - IV.10 imtinai); 3. šios prenumeratos negali būt pravestos 1937 m. prenumeratai rinkti užsakymų kvituose ir jos nesiriša su platintojams (ligi III. 15) duotomis lengvatomis; 4. užsakant reikia nurodyti tų dviejų (Kaip stovyklauti – 3) prenumeratorių ir savo adresus ir kokią tų 5 knygų nori gauti.

73